

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 października 2009 r. w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, wniesione w dniu 23 grudnia 2009 r. przez Bank Melli Iran

(Sprawa C-548/09 P)

(2010/C 80/17)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Melli Iran (przedstawiciel: L. Defalque, avocate)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Republika Francuska i Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku wydanego w dniu 14 października 2009 r. przez drugą izbę Sądu Pierwszej Instancji w sprawie T-390/08 Bank Melli Iran przeciwko Radzie, doręczonego wnoszącemu odwołanie w dniu 15 października 2009 r.;
- uznanie żądań wnoszącego odwołanie podniesionych przez niego przed Sądem;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania w dwóch instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty tytułem głównym oraz trzy zarzuty tytułem subsydiarnym.

W ramach zarzutu pierwszego podnosi on, że Sąd naruszył prawo nieuznając za istotny wymóg formalny, którego nieposzanowanie prowadzi do stwierdzenia nieważności aktu, obowiązku osobistego podania do wiadomości, przewidzianego w art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 423/2007⁽¹⁾. Otóż podanie do wiadomości decyzji o zamrożeniu funduszy paryskiej filii wnoszącego odwołanie przez Francuską Komisję Bankową a nie przez Radę, nie może jego zdaniem spełniać wymogów podania do wiadomości przewidzianych przez rozporządzenie

i stanowi naruszenie bezwzględnie obowiązującego przepisu prawa wspólnotowego.

W ramach zarzutu drugiego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni podstaw prawnych rozporządzenia nr 423/2007. Akceptując, że rozporządzenie oraz zaskarżona decyzja zostały przyjęte większością kwalifikowaną wyłącznie na podstawie art. 60 i 301 WE, Sąd naruszył istotny wymóg formalny przewidziany przez traktat. Jako że rozporządzenie to oraz ww. decyzja dotyczą w istocie podmiotów, które uczestniczą, są związane lub wspierają rozwój materiałów jądrowych, wykraczają one poza zakres zastosowania art. 60 i art. 301 WE i powinny zostać oparte również na art. 308 WE, który ustanawia wymóg jednomyślności.

W ramach zarzutu trzeciego Bank Melli Iran podnosi, że Sąd naruszył prawo dokonując wykładni koncepcji prawa do obrony, a w jej ramach zasady skutecznej ochrony sądowej, gdy uznał, że jest dostatecznie poinformowany na potrzeby wykonania kontroli, podczas gdy nie otrzymał ze strony Rady żadnego dowodu stanowiącego uzasadnienie dla zaskarżonej decyzji, ani przed, ani po wniesieniu skargi.

Tytułem subsydiarnym wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi po pierwsze naruszenie prawa i popełnienie błędu w ocenie okoliczności stanu faktycznego, gdyż Sąd uznał, że Rada dysponuje, na podstawie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 423/2007, kompetencją do samodzielnego podejmowania decyzji, podczas gdy jest ona związana przyjęciem środków ograniczających przez Radę Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych.

Po drugie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dokonał błędnej z punktu widzenia prawa oceny jego prawa własności orzekając, że znaczenie celów realizowanych przez sporne uregulowanie, mianowicie utrzymania pokoju i bezpieczeństwa narodowego, uzasadnia ograniczenia praw podstawowych, wśród nich prawa własności i prawa do prowadzenia działalności gospodarczej.

W końcu wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd dopuścił się oczywistego błędu w ocenie okoliczności stanu faktycznego wpisując go na listę podmiotów, których fundusze zostają zamrożone w zakresie, w jakim wnoszący odwołanie nie przyczynił się do rozwoju irańskiego programu jądrowego i nie jest związany z podmiotami, które się do niego przyczyniły.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 423/2007 z dnia 19 kwietnia 2007 r. dotyczące środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 103, s. 1).